



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce **M. H. E. A.**, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. eur., advokátem se sídlem Karolinská 654/2, Praha 8 – Karlín, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2014, č. j. OAM-219/LE-BE03-PS-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 10. 2014, č. j. 44 A 57/2014 - 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I.
Vymezení věci

[1] Žalobce pobýval na území České republiky v rozporu s právními normami upravujícími pobyt cizinců, a proto mu bylo dne 28. 11. 2011 uloženo správní vyhoštění. Proti tomuto rozhodnutí se neúspěšně bránil podaným odvoláním, správní žalobou a kasační stížností. V mezidobí také požádal o udělení mezinárodní ochrany, řízení v této věci však bylo ke dni 27. 8. 2014 pravomocně zastaveno z důvodu, že se žalobce nezdržoval na jím uvedené adrese. Městský soud v Praze následně správní žalobě proti rozhodnutí o zastavení řízení nepřiznal odkladný účinek. O meritu věci dosud nebylo rozhodnuto.

Žalobci byl po přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění vydán výjezdní příkaz s platností od 27. 8. 2014 do 10. 9. 2014. V této době však žalobce nevystoupal a dále pobýval na území ČR v rozporu s právními předpisy bez platného víza či oprávnění k pobytu.

[2] Dne 24. 9. 2014 byl žalobce rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort zajištěn, protože by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, a protože nevystoupal z území ČR v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Dne 29. 9. 2014 učinil žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR, na jehož základě bylo zahájeno správní řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný vyhodnotil, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, který již narušil svým nelegálním pobytem a nevystoupaním z území ČR. V záhlaví specifikovaným rozhodnutím proto žalovaný rozhodl, že je žalobce podle § 46a odst. 1 písm. c) a podle § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však do 3. 1. 2015. Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Praze, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[3] Žalobce uvedl, že považuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné. Kromě toho zpochybňoval správnost závěru, že představuje nebezpečí pro veřejný pořádek.

[4] Krajský soud se s námitkami žalobce neztotožnil. Žalovaný zdůvodnil své rozhodnutí odkazem na nelegální pobyt žalobce na území České republiky a maření výkonu rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Nadto se žalobce během dřívějšího řízení o udělení mezinárodní ochrany nezdržoval na jím uvedené adrese, což vedlo k zastavení daného řízení. Žalovaný se podle krajského soudu zabýval i důkazy o žalobcových rodinných a soukromých vztazích. Uvedl přitom, z jakých důvodů považuje některá tvrzení žalobce o jeho soukromých a rodinných vztazích za účelová, a proto neprovedl některé žalobcem navržené důkazy. Tím se žalovaný vyjádřil i k přiměřenosti stanovení povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Rozhodnutí žalovaného proto podle krajského soudu bylo přezkoumatelné.

[5] Pochybení žalovaného nelze podle krajského soudu spatřovat ani v tom, že v rámci správního uvážení, jehož meze nepřekročil, podřadil jednání žalobce pod pojem *nebezpečí pro veřejný pořádek* ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Omezení osobní svobody cizince jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být odůvodněno potřebou jeho izolace od společnosti, aby svým chováním nenarušoval její žádoucí a řádné fungování (veřejný pořádek). Krajský soud uvedl, že samotná absence oprávnění k pobytu na území ČR nepředstavuje dostatečně intenzivní narušení veřejného pořádku. V kombinaci s jinými faktory, jako je maření výkonu správního rozhodnutí, ovšem lze hovořit o dostatečně intenzivním zásahu do veřejného pořádku. Rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce bylo navíc přezkoumáno ve správním soudnictví. Podle krajského soudu proto není zřejmé, co by bylo ze strany státních orgánů ještě třeba učinit, aby byl žalobce ochoten jejich závěry respektovat. Podle krajského soudu na tomto závěru nemohly nic změnit ani okolnosti, které žalobce chápal jako polehčující (namítaná neúčinnost

doručování v řízení o mezinárodní ochraně, snaha o spolupráci se správními orgány či rodinné vazby na území ČR).

[6] Žalovaný proto podle krajského soudu uložil žalobci povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců na základě náležitě zjištěného skutkového stavu, přičemž řádně odůvodnil svůj závěr, proč by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Stejně tak odůvodnění o délce uložené povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců bylo podle krajského soudu přezkoumatelné.

[7] Žalobce navrhoval k prokázání své rodinné situace a společného soužití výsledkům své přítelkyně. S touto se žalobce v době rozhodnutí krajského soudu znal 9 měsíců a 2 měsíce spolu žili. Krajský soud byl toho názoru, že rodinná situace žalobce není natolik stabilní, aby vylučovala uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců na dobu 90 dnů. Výsledek žalobcovy přítelkyně by proto byl nadbytečný.

II.

Obsah kasační stížnosti

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu spolu s rozhodnutím žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku naplnění podmínek pro uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců a zejména jeho přiměřenost. Podle stěžovatele je možné rozhodnout o zajištění jednotlivce, jen pokud existují důvody domnívat se, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek *do budoucna*. To plyne i z logiky věci a judikatury Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel namítá, že za nebezpečí pro veřejný pořádek lze považovat pouze jednání, které představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. V té souvislosti stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 – 30. Z něj podle stěžovatele vyplývá i podmínka, aby uložené zajištění bylo přiměřené do budoucna hrozícímu nebezpečí pro veřejný pořádek. Jak žalovaný, tak krajský soud se však omezili výhradně na zkoumání, zda *minulé* jednání žalobce lze hodnotit jako narušení veřejného pořádku. Nezabývali se vůbec otázkou, v čem konkrétně by mohlo nebezpečí pro veřejný pořádek ze strany stěžovatele do budoucna spočívat. Z toho důvodu je rozsudek krajského soudu nezákonný a pro nedostatečné odůvodnění i nepřezkoumatelný.

[10] Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že ho spolu s jeho přítelkyní nevyslechl. Ze samotné délky trvání vztahu nelze bez dalšího učinit závěr, že tento vztah není dlouhodobý a stabilní. Stěžovatel navíc pečuje o nezletilé děti své přítelkyně a ty k němu mají velmi intenzivní vztah. Krajský soud proto postupoval nesprávně, když neprovedl navrhovaný důkaz výsledkem jeho samotného a jeho přítelkyně.

[11] Stěžovatel dále namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, pro kterou měl krajský soud jeho rozhodnutí zrušit. Jak uváděl již ve své žalobě, žalovaný nijak

nevymezil neurčitý právní pojem veřejný pořádek a neuvedl konkrétně, v čem by mělo nebezpečí pro veřejný pořádek ze strany stěžovatele spočívat. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného nebylo podle stěžovatele dostatečné. Z jeho rozhodnutí nejsou zjevné úvahy, kterými se řídil při hodnocení podkladů pro jeho vydání a výkladu právních předpisů. Z toho důvodu nemohl žalobce ve své žalobě efektivně argumentovat, čímž je omezeno jeho právo dle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[12] Žalovaný také nijak nezdůvodnil délku povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Stěžovatel odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního a krajského soudu, podle které musí být úvahy správního orgánu o maximální délce povinnosti cizince setrvat v zařízení pro zajištění cizinců vždy seznatelné. V soudním přezkumu ob stojí jen tehdy, pokud mají oporu v konkrétních a specifických okolnostech, jež plynou z kontextu celého odůvodnění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 – 42). Žalovaný uložil žalobci povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců po dobu 90 dnů. Stanovení této doby ovšem nijak nezdůvodnil, ačkoliv se stanovená doba pohybuje u horní hranice zákonem stanoveného limitu 120 dnů. Správní orgán má podobně jako v oblasti správního trestání povinnost odůvodnit délku zajištění, které má sankční charakter, protože omezuje základní právo na osobní svobodu. Vzhledem k tomu, že žalovaný neodůvodnil, proč stěžovateli uložil povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců po dobu až 90 dnů, není jeho rozhodnutí v tomto aspektu přezkoumatelné.

III.

Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[13] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odmítl argument stěžovatele, že se měl (stejně jako soud) zabývat otázkou, v čem by konkrétně hrozilo ze strany stěžovatele nebezpečí pro veřejný pořádek v budoucnu. Podle žalovaného naopak z podstaty věci vyplývá, že bylo možné posuzovat jen minulé jednání stěžovatele, protože neexistuje jiný způsob, jak posoudit, zda by stěžovatel mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Stěžovatel měl navíc možnost podat žádost o přezkum rozhodnutí žalovaného podle zákona o azylu, které 18. 11. 2014 využil (do dne vyjádření žalovaného nebylo o jeho žádosti o přezkum rozhodnuto).

[14] Pokud cizinec již v minulosti vědomě a opakovaně nerespektoval zákonem či správním rozhodnutím uložené povinnosti, a takové správní rozhodnutí mařil, lze důvodně presumovat existenci nebezpečí dalšího porušování právního řádu, aniž by bylo nutno zcela konkrétně uvést, jakého jednání proti veřejnému pořádku se v budoucnosti může cizinec dopustit. Obecná obava, že by mohlo ze strany cizince vzhledem k jeho dosavadnímu chování dojít k ohrožení veřejného pořádku, postačuje k uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný v té souvislosti odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které činí správní orgány úvahu o reálně hrozbě narušení veřejného pořádku na základě dosavadního chování cizince (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2014, č. j. 3 Azs 25/2013 – 39).

[15] Stěžovatel vědomě pobýval v České republice nelegálně, čímž porušoval právní normy upravující pobyt cizinců na území České republiky. Následně mu bylo uloženo správní vyhoštění, které bylo z podnětu stěžovatele přezkoumáno ve správním soudnictví,

avšak ani poté stěžovatel vědomě nesplnil uložené povinnosti. Zjištěné zkušenosti ve vztahu k dosavadnímu chování stěžovatele proto plně odůvodnily napadené rozhodnutí. Žalovaný i krajský soud ve svých rozhodnutích splnili svou povinnost uvést, z jakého konkrétního chování cizince dovozují možné ohrožení veřejného pořádku.

[16] Námitka neprovedení výsledku přítelkyně stěžovatele je podle žalovaného nedůvodná. Stěžovatel i jeho přítelkyně se ke společnému životu dostatečně vyjádřili ve správním řízení a podaná žaloba spolu s kasační stížností neuvádějí, jaké jiné nebo nové skutečnosti nemohly být z důvodu neprovedení výsledku před soudem uplatněny. Soud posoudil přiměřenost namítaného zásahu do tvrzeného rodinného života dostatečným způsobem. Délka společného soužití osob je nepochybně podstatným faktorem pro posouzení individuálních okolností věci. Stěžovatel navíc v září 2014, tj. těsně před zajištěním, ve své žalobě proti rozhodnutí o zastavení předchozího azylového řízení uvedl jako své bydliště adresu, která se neshoduje s adresou jeho přítelkyně.

[17] K námitce nedostatečného odůvodnění délky uložené povinnosti žalovaný odkázal na své rozhodnutí a ztotožnil se se závěry krajského soudu. Délka uložené doby je v souladu se zákonem o azylu a žalovaný ji ve svém rozhodnutí odůvodnil. Závěry soudu o soužití stěžovatele s jeho přítelkyní nemůže podaná kasační stížnost svým obsahem zpochybnit. Uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců pak podle žalovaného nemá sankční povahu, jak tvrdí stěžovatel, ale povahu preventivní.

[18] Žalovaný se proto plně ztotožnil s rozhodnutím soudu ve věci. Námitky v kasační stížnosti jsou podle něj nedůvodné, a proto navrhl její zamítnutí (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[19] Kasační stížnost je přípustná.

[20] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Přitom přihlédl i k důvodům, které je povinen zkoumat z úřední povinnosti podle § 109 odst. 4, věta za středníkem s. ř. s. Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[21] Kasační stížnost není důvodná.

[22] Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu platí, že *ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany (...) setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*

[23] Podle § 46a odst. 2 platí, že *jde-li o cizince, který je zajištěn podle zvláštního právního předpisu a který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v přijímacím středisku nebo v*

zařízení pro zajištění cizinců, rozhodne ministerstvo podle odstavce 1 do 5 dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem.

[24] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením námitky nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti rozsudku, kterou stěžovatel spatřuje v tom, že se krajský soud nevěnoval otázce, proč by stěžovatel mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek do budoucna. Namísto toho se nesprávně věnoval jen jeho chování v minulosti. Tato námitka není důvodná.

[25] Jak správně uvádí žalovaný s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2014, č. j. 3 Azs 25/2013 – 39), správní orgány z povahy věci činí úvahu o reálně hrozbě narušení veřejného pořádku na základě dosavadního chování cizince. Ani z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 – 30, na který odkazuje pro změnu stěžovatel, nevyplývá nic jiného. Naopak Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku hovoří o posuzování hrozby narušení veřejného pořádku na základě jednání, kterého se cizinec v minulosti dopustil (s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, publikovaném pod č. 2420/2011 Sb. NSS). Z toho důvodu nelze než konstatovat, že se krajský soud náležitě vypořádal se všemi námitkami, vztahujícími se k této otázce. Zabýval se všemi zákonnými podmínkami podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, tj. tím, zda stěžovatel svým jednáním naplnil pojem nebezpečí pro veřejný pořádek, zda stěžovatel nespadá do chráněné skupiny osob, kterým toto opatření nelze uložit, a konečně i tím, zda žalovaný neporušil svým postupem mezinárodní závazky ČR v rozsahu tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele. Napadený rozsudek tedy nezákonný nebo dokonce nepřezkoumatelný v tomto aspektu není. Krajský soud posoudil otázku naplnění podmínek pro uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců včetně přiměřenosti tohoto opatření správně.

[26] Stěžovatel dále ve své kasační stížnosti namítá, že krajský soud nevyslechl stěžovatele a jeho přítelkyni. Nejvyšší správní soud podotýká, že soud není vázán důkazními návrhy účastníků, disponuje diskrečí a musí provést jen ty důkazy, které v souladu s předmětem a účelem řízení vyhodnotí jako rozhodné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 6 A 109/2000 – 73, publ. pod č. 583/2005 Sb. NSS). Uvážení soudu však nesmí překročit hranice pro výkon diskrece, která se nesmí stát protiústavní svévolí. Z toho důvodu soud musí náležitě odůvodnit své rozhodnutí, že navrhovaný důkaz nebude proveden (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 6. 2009, sp. zn. II. ÚS 435/09).

[27] Krajský soud ve svém rozsudku objasnil, z jakých důvodů nepřistoupil k výsledku přítelkyně stěžovatele. Vysvětlil, proč podle jeho názoru rodinná situace stěžovatele není natolik stabilní, aby vylučovala uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, a proč by tedy výsledek jeho přítelkyně byl nadbytečný. Neodůvodnil však, proč nevyhověl návrhu na výsledek samotného stěžovatele. To je nutno považovat za chybu, která však s ohledem na konkrétní okolnosti neměla negativní dopad do práv stěžovatele. V řízení před krajským soudem proběhlo ústní jednání, kterého se stěžovatel osobně zúčastnil, a to v přítomnosti nejen svého advokáta, ale i ustanoveného tlumočníka. Mohl se tak jako účastník řízení vyjádřit ke všem rozhodným skutečnostem. Lze navíc souhlasit

s žalovaným, že stěžovatel i jeho přítelkyně se ke společnému životu dostatečně vyjádřili ve správním řízení. Stěžovatel nikdy neuvedl, jaké jiné nebo nové konkrétní skutečnosti by jejich výslech mohl přinést.

[28] Dále stěžovatel obecně namítal, že i napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože v něm žalovaný nevymezil neurčitý právní pojem veřejný pořádek a neuvedl konkrétně, v čem by mělo nebezpečí pro veřejný pořádek spočívat. Nezdůvodnil ani stanovení délky povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Posouzení těchto námitek ze strany krajského soudu nebylo podle stěžovatele dostatečné. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze v kasačním řízení namítat vady řízení před správním orgánem spočívající v tom, že *skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.*

[29] K první části této kasační námitky Nejvyšší správní soud uvádí, že není důvodná. Rozhodnutí žalovaného vadou nepřezkoumatelnosti netrpí. Jak uvedl krajský soud, skutková zjištění žalovaného ve vztahu k ohrožení veřejného pořádku stěžovatelem vycházejí z komplexního zhodnocení, do jaké míry stěžovatel dodržuje právní předpisy ČR, a proč jsou splněny podmínky pro uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Tím krajský soud náležitě zdůvodnil svůj souhlas se závěry žalovaného, pro který nebyl důvod rozhodnutí žalovaného zrušit. K němu se připojuje i Nejvyšší správní soud, který se tak neztotožňuje s touto námitkou stěžovatele.

[30] Zbývá posoudit námitku stěžovatele, že žalovaný neodůvodnil, proč mu uložil povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců po dobu 90 dnů. Rozhodnutí žalovaného je podle stěžovatele v tomto aspektu nepřezkoumatelné. Pro tuto vadu měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 – 42, „*[u]stanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, dává možnost omezit žadatele o mezinárodní ochranu na svobodě na dobu do vycestování, maximálně po dobu 120 dnů. Z jazykového výkladu daného ustanovení lze dovodit, že správní orgán má možnost správního uvážení, aby v jednotlivých případech stanovil dobu kratší. Takové rozhodnutí musí být náležitě odůvodněno, aby bylo možné přezkoumat, zda nepřekročil meze správního uvážení nebo správní uvážení nezneužil.*“

[31] Žalovaný ve svém rozhodnutí délku zajištění odůvodnil. Uvedl, že z důvodu vědomého a svévolného porušování právních předpisů České republiky ze strany stěžovatele a z toho vyplývajícího nebezpečí pro veřejný pořádek, považuje za nezbytné přistoupit k zajištění stěžovatele na dobu odpovídající celé zákonné lhůtě pro rozhodnutí o mezinárodní ochraně. „*Doba 90 dnů je v tomto případě využita s nutností v podobě zamezení dalšího narušení veřejného pořádku ze strany cizince*“, uvádí se k tomu v rozhodnutí žalovaného. Neomezil se tedy na pouhé konstatování, že doba 90 dnů je zákonnou lhůtou pro vydání rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany, jak poněkud zjednodušeně uzavírá krajský soud, ale potřebu právě této doby odůvodnil obavami z porušování veřejného pořádku ze strany stěžovatele, plynoucími z jeho předchozího jednání. Žalovaný tak

důvody pro zajištění stěžovatele v délce 90 dnů uvedl, meze správního uvážení podle Nejvyššího správního soudu nepřekročil, ani správní uvážení nezneužil. Krajský soud proto postupoval správně, když nezrušil rozhodnutí žalovaného z důvodu nepřezkoumatelnosti odůvodnění o délce povinnosti stěžovatele setrvat v zařízení pro zajištění cizinců.

V.

Závěr a náklady řízení

[32] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, věty druhé s. ř. s. rozsudkem zamítnout.

[33] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2014

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu